

in pogledala drugič, pa ga tudi ni bilo. Vstane in preišče vso sobo. Zaman! Teče k mami in potoži: »Mama, Zmagoljub je izginil, nikjer ga ni več!«
Mama je ugotovila, da je res tako, a kam je kraljevič prešel, ni mogla uginiti. Žalostna je bila Biba in ne očka ne mama je nista mogla precej potolažiti. Šele čez štirinajst dni se je pomirila. Prepričana je bila, da ni Zmagoljuba nihče odnesel, ampak je moral iti sam. Seveda ji je bilo zanj žal, a zanimati jo je jela lepota, ki jo je bil čarovnik Blagodej stresel nanjo.

(Dalje.)

Oroslava:

Andrejčkov sveti večer.

Andrejčkov atek je brezposeln. In to je hudo. Kako hudo, Andrejček prav dobro ve, čeprav je šele osem let star. Brezposelnost je, ki nosi glad, hlad, mrz in skrb. Ta pošast je kriva, da Andrejček nima tople suknjice in mu že skoro prsti uhajajo iz raztrganih čevljev.

Le nekaj dni je še manjkalo do Božiča. V oknih so bleščale in vabile zvezdice, srebrne in zlate, Andrejček je vedel, da so za božična drevesca, da so samo ovite v blesteč papir, znotraj so pa iz same sladke čokolade. Letos Andrejček ne bo imel božičnega drevesca, ker je atek brezposeln in mama nima denarja.

Ves zelen je bil veliki trg pred cerkvijo. Od blizu in daleč so pripeljali kmetje smrečice naprodaj. Največ je bilo majhnih in košatih. Slabo oblečeni dečki, manjši in večji, pa so se ponujali kupcem, da jim nesejo smrečice domov. Med temi siromašnimi dečki je bil tudi Andrejček vsako popoldne, kadar ni imel šole.

Zadnje dneve pred prazniki so ljudje najbolj kupovali smrečice in mali nosači so imeli precej dela. Andrejček se je ponudil lepi gospe, ki je prišla na trg z malim, gosposko oblečenim dečkom, ter kupila smrečico. Vedel je, da gospa gotovo ne bo sama nesla smrečice domov in je brž pristopil v bojazni, da ga ne bi kdo drugi prehitel:

»Ali vam smem nesti smrečico, gospa?«

»Ti,« se je začudila gospa in premerila njegovo šibko postavico. »Saj ne boš mogel, drevesce je veliko in težko.«

»O, bom že,« je brž prikimal Andrejček ter segel po smrečici. Res je bila velika in težka, da je kar omahoval pod njo. Vendar se je premagoval na vso moč ter se delal močnega, ker se je bal, da bi gospa ne poklicala drugega, močnejšega dečka.

V veliki, lepi hiši je stanovala gospa. Lepa gospodična s čipkasto čepico na glavi jim je prišla odpret.

»Dajte fantku kave, da se pogreje,« ji je naročila gospa. In gospodična s čepico ga je prijazno povabila v kuhinjo.

»Ti, kako ti je pa ime?«, ga je vprašal deček, ki je prišel za njim v kuhinjo.

»Andrejček.«

»Jaz sem pa Bob,« se je mali moško potrkal na prsa.

»In tista,« je pokazal na gospodično s čepico, »je naša Marija, služkinja Marija.«

»Služkinja?«, se je začudil Andrejček in kar verjeti ni mogel.

»Da. Tista gospa, ki je kupila smrečico, je pa naša mamica, moja mamica. Ali ni lepa?«

Andrejček je pritrdil. Bob je pa dalje razlagal:

»Pa imam še konja, ki se guglje, medvedka, ki renči, žogo in knjige, v katerih so naslikani sloni, žirafe in krokodili. Na dreveščku, ki si ga prinesel ti, mi bo pa Jezušček prinesel piškotov in bonbonov za cel koš. Ali bo tudi tebi?«

»Ne,« je žalostno odkimal Andrejček.

Prišla je gospa in prinesla Andrejčku štiri dinarje in lepo jabolko.

»Mamica, ta deček pa ne bo imel božičnega drevesca,« je rekel Bob.

»Res ne?« se je začudila gospa.

Andrejček je žalostno sklonil glavo.

»Atek nič ne zasluži, pa nimamo denarja niti za kruh.«

»Ubožček,« ga je pomilovala gospa in se zamislila. Potem pa je dejala: »Čakaj, morda bom pa jaz lahko zate kaj naročila pri Jezuščku. Povej kako se pišeš in kje stanuješ.«

In na bel listek je napisala njegov naslov.

* * *

Andrejček tisto noč dolgo ni mogel zaspati. Mislil je na Bobija, ki ima konja, medvedka, žogo in knjigo s sloni in žirafami in na njegovo lepo mamo, ki mu je obljubila, da bo naročila Jezuščku, naj se spomni tudi nanj.

Proti poldnevu je potrkal. Andrejček je planil s stola. Pa je žalostno iznenaden obstal. Vstopil je samo pismo. Veliko, belo pismo je prinesel in ga izročil materi. Mati je odprla pismo in brala. Obraz ji je razžarila radost.

»No, Andrejček, Jezušček se te je spomnil. K božičnici moraš popoldne v Dobrodelni dom.«

Andrejček kar verjeti ni mogel. Šele, ko je sam prebral pismo, je verjel.

* * *

Velika dvorana je bila polna siromašnih otrok, katerih ni mogel Jezušček obiskati doma. V kotu je stala velika smreka, zlate in srebrne zvezdice so se zibale na njej. Sredi dvorane je bila dolga miza polna darov. Prijazne gospe so stale poleg in med njimi je Andrejček zagledal tudi Bobijevo mamo. Potegnil je mater za krilo, pa tudi gospa ga je že zagledala in je prišla k njima.

Prijazno se mu je nasmejala in rekla: »Vidiš fantek, pa se te je le spomnil Jezušček.«

Zastor se je dvignil, še preden se je utegnul Andrejček zahvaliti gospe. Zaigrala je nevidna godba. Rdeča luč je osvetljala oder, kjer je v jaslih sedel Jezušček, pravi živi Jezušček z zlatimi laski in v dolgi beli haljici. Marija se je sklanjala nanj in sveti Jožef ga je ljubeznivo gledal. Iz ozadja so priskakljali pastirčki in pokleknili preden, za njimi so prišli angelčki z zlatimi zvezdicami v laseh in prelepo zapeli:

»Sveta noč, blažena noč...«

Največji angelček je imel veliko knjigo. Iz nje je bral imena otrok. Jezušček pa je razdeljeval darila in dobre gospe so mu pomagale.

Dva velika zavitka je dobil Andrejček. Prvi je bil poln sladkih dobrot, v drugem pa so bili čevlji in topla pletena jopica. Nepopisno je bil vesel. Pa tudi njegova mama je bila vsa srečna. Solze, ki so se ji blestele v očeh, so bile po dolgem času — solze radosti.